

VINA, skūpsts

JULIA QUINN

It's in
HIS Kiss

DŽŪLIJA KVINNA

VINA
skūpsts

No angļu valodas tulkojusi
Guna Niedra

821.111(73)-31
Kv 520

Julia Quinn
IT'S IN HIS KISS

Copyright © 2005 by Julie Cotler Pottinger
Cover image © Laura Ranftler / Arcangel
Cover design © LBBG

Cover image: Laura Kate Ranftler/ Arcangel Images
Cover design: Siobhan Hooper – LBBG

Džūlija Kvinna
VIŅA SKŪPSTS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Ilona Ancāne*
Korektore *Patricija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*
Maketētāja *Egija Bļinova*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-834.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Guna Niedra, Kontinents, 2006
© Otrā epiloga tulkojums latviešu valodā, Zane Rozenberga, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-869-5

Stīvam Akselrodam – tūkstoš dažādu iemeslu dēļ
(īpaši par kaviāru!)

Arī Polam, lai gan viņam liekas,
ka man patīk dalīties ar kaviāru

Pateicības

Autore pateicas Eloīzai Džeimsai un Alesandro Vetori par konsultācijām visā, kas saistīts ar itālisko.

Prologs

1815. gadā, desmit gadu pirms tam, kad īsti sākas mūsu stāsts

Garets Sentklērs attiecībās ar tēvu ievēroja četrus principus, kas palīdzēja saglabāt viņa humora izjūtu un veselo saprātu.

Pirmais. Viņi sazinājās tikai galējas nepieciešamības gadījumā.

Otrais. Visas nepieciešamās sarunas bija cik vien iespējams īsas.

Trešais. Ja vajadzēja teikt ko vairāk par apsveicināšanos, bija labāk, ja to darija vēl kādas citas personas klātbūtnē.

Un, visbeidzot, ceturtais. Lai ievērotu pirmo, otro un trešo principu, Garetam bija jāpieņem pēc iespējas vairāk uzaicinājumu pavadīt mācību brīvdienas kopā ar draugiem.

Vārdu sakot, ārpus mājas.

Vēl precīzāk, prom no tēva.

Garets pats secināja – kad viņš papūlējās par to domāt, lai gan pēdējā laikā tas notika diezgan reti, – ka viņa izvairīšanās taktika ir pamatīgi izstrādāta un principi darbojas nevainojami.

Šie principi visnotaļ noderēja arī viņa tēvam Ričardam Sentklēram, kuram jaunākais dēls bija tikpat mīļš kā viņš pats dēlam. Tieši tāpēc Garets jutās bezgala pārsteigts, kad pēkšņi tika no skolas ataicināts mājās.

Tik pēkšņi un uzstājīgi.

Tēva vēstījums bija nepārprotams. Garetam nekavējoties jāierodas Klērholā.

Garetu tas pamatīgi nokaitināja. Līdz Ītonas beigšanai bija atlikuši divi mēneši, viņš pilnā mērā nodevās gan mācībām, gan izklaidei vienā lielā karuselī, kurā ietilpa arī daži slepeni sirojumi uz vietējo krogu ar vīnu un sievietēm.

Gareta dzīve bija tieši tāda, kādu varēja vēlēties astonepadsmitgadīgs jauneklis. Turklāt viņš uzskatīja, ka deviņpadsmit gadu vecumā viņa svētlaipe turpināsies, kamēr vien izdosies, tāpat kā iepriekš, negadīties tēvam acīs. Rudenī Garetu gaidīja Kembridža, un viņš cītīgi gatavojās mācībām un sabiedriskajai dzīvei, kuru cerēja pavadīt kopā ar tuvākajiem draugiem tikpat sparīgi kā līdz šim.

Lūkojoties apkārt Klērholas foajē, viņš gari nopūtās – tam vajadzēja skanēt nepacietīgi, bet izklausījās vairāk nervozi. Ko barons – tā Garets bija iesaucis tēvu – gribēja no viņa? Tēvs jau sen bija paziņojis, ka mazgā rokas nevainībā itin visā, kas saistīts ar jaunāko dēlu, un tikai maksā par Gareta izglītību, jo tas no viņa tiekot gaidīts.

Patiesībā tas nozīmēja, ka draugu un kaimiņu acīs barons Sentklērs izskatītos slikti, ja viņš Garetu nesūtītu pienācīgā mācību iestādē.

Kad Gareta un tēva ceļi tomēr krustojās, barons parasti atkārtoja vienu un to pašu – kādu vilšanos viņam sagādājis šis zēns.

Garetā tas izraisīja vēl lielāku pretestību un vēlmi sarūgtināt tēvu arvien vairāk. Viņš uzvedās tā, kā no viņa to gaidīja, tas arī viss.

Garets piecirta kāju, juzdamies gluži kā svešinieks paša mājā, un gaidīja, kad virssulainis pavēstīs tēvam par viņa ierašanos. Pēdējos deviņos gados viņš te bija pavadījis ļoti maz laika, un viņam bija grūti atsaukt atmiņā, kas viņu emocionāli saistītu pie šī nama. Viņš redzēja tikai mūra sienas, šeit viss piederēja

tēvam un kaut kad nonāks vecākā brāļa Džordža īpašumā. Neko no mājas, no Sentklēru bagātībām Garets nemantos, un viņš apzinājās, ka pašam jāizlauž sev ceļš dzīvē. Viņam bija paredzēts pēc Kembridžas iestāties militārajā skolā; vienīgā otrā pieņemamā izvēle bija garīdzniecība, un Dievs vien zināja, ka *tai* viņš nederētu.

Garets maz atcerējās māti, viņa bija gājusi bojā nelaiemes gadījumā, kad viņam bija pieci gadi, bet atmiņā tomēr bija saglabājies, kā māte sabužina viņa matus un smaidot pasūdzas par dēla mūžīgo nenopietnību.

“Ak tu mans mazais nebēdni,” viņa mēdza teikt un vēl pacukstēja: “Nezaudē to! Lai arī kas ar tevi notiek, nezaudē šo savu nenopietnību.”

Viņš to nezaudēja. Un viņš apšaubīja, vai Anglijas baznīca vēlētos viņu redzēt savu kalpu rindās.

– Jaunais kungs...

Garets pacēla galvu, izdzirdot virssulaiņa balsi. Kā parasti, Gilfoils runāja vienmuļiem teikumiem, neko nedz apšaubīdams, nedz jautādams.

– Jūsu tēvs jūs gaida, – Gilfoils modulēja balsi. – Viņš ir kabinetā.

Garets pamāja vecajam virssulainim un sekoja viņam pa gaiteni uz tēva kabinetu, uz telpu, kuru šajā mājā viņš visvairāk necieta. Tieši tur tēvs klāstīja savas pamācības, atkārtoja, ka Garets ir nekam nederīgs, ledainā balsī izteica prātojumus par to, ka viņš ir nevienam nevajadzīgs un lieks, sauca viņu par ģimenes finanšu putinātāju un kauna traipu.

Nē, Garets nodomāja, pieklauvēdams pie durvīm, ar šo telpu viņam nesaistījās neviens laimīgs, patīkama atmiņa.

– Iekšā!

Garets pagrūda smagās ozolkoka durvis un iegāja. Tēvs sēdēja pie rakstāmgalda un kaut ko skricelēja uz papīra lapas. Viņš labi izskatās, Garets izklaidīgi nosprieda. Tēvs vienmēr

izskatījās labi. Garetam būtu vieglāk, ja viņš pārvērstos muļķīgā karikatūrā, taču – nē, lords Sentklērs bija veselīgs un vingrs, un viņam noteikti varēja dot daudz mazāk gadu, lai gan īstenībā jau bija pāri piecdesmit.

Viņš atgādināja tādu cilvēku, kādu Garetam vajadzētu cienīt. Un tas sāpes par noliegumu saasināja vēl vairāk un šķita vēl cietsirdīgāk.

Garets pacietīgi gaidīja, kamēr tēvs pacels galvu. Viņš to nedarija, un Garets nokāsējās.

Nebija nekādas reakcijas.

Garets vēlreiz ieklepojās.

Nekā.

Garets sakoda zobus. Cik raksturīgi tēvam – ignorēt dēla klātbūtni, tādējādi atgādinot, ka tā nav ievēribas cienīga.

Garets apsvēra, vai teikt “ser” vai “milord”. Viņš pat bija gatavs izrunāt vārdu “tēvs”, bet galu galā atspiedās pret durvju rokturi un sāka svilpot.

Tēvs nekavējoties paskatījās uz viņu. – Izbeidz! – viņš uzsauca.

Garets sarauca uzacis un aplkusa.

– Un stāvi taisni! Ak kungs! – barons īgni teica un nopūtās. – Cik reižu esmu tev atgādinājis, ka svilpošana liecina par neaudzinātību?

Garets pagaidīja, tad noprasīja: – Vai man jāatbild, vai arī tas bija domāts retoriski?

Tēva seja pietvika sarkana.

Garets norīstījās. Viņam nevajadzēja tā teikt. Viņš jau varēja paredzēt, ka tāda tiša uzvedība saniknos baronu, bet reizēm viņam tik sasodīti grūti nācās savaldīt mēli. Viņš gadiem bija centies iegūt tēva labvēlību, taču galu galā padevies un atmetis ar roku.

Nievājošā izturēšanās viņam daļēji sagādāja tādu pašu apmierinājumu, kādu tēvam savukārt sagādāja viņa pazemošana. Kas cits atlika, vajadzēja izbaudīt tos prieciņus, kādus nu varēja.

– Es brīnos, ka esi šeit, – tēvs teica.

Garets aiz apjukuma iepleta acis. – Jūs mani aicinājāt ierasties, – viņš atbildēja. Nožēlojamā patiesība bija tāda, ka viņš vienmēr pakļāvās tēvam. Viņš izturējās izaicinoši un nekaunīgi, sacēlās pret viņu, tomēr – padevās.

Viņš bija nožēlojams glēvulis.

Sapņos viņš cīnījās. Sapņos teica tēvam acīs visu, ko domāja, bet realitātē viņa drosme aprobežojās ar svilpošanu un drūmiem skatieniem.

– Jā, – tēvs sacīja, viegli atliecies krēslā. – Tomēr es nemaz necerēju, ka tu izpildīsi manu rīkojumu. Tu ļoti reti precīzi ievēro manas pavēles.

Garets klusēja.

Tēvs piecēlās un piegāja pie blakusgaldiņa, uz kura stāvēja karafe ar brendiju.

– Tu droši vien brīnies, par ko gribu ar tevi runāt, – viņš teica.

Garets pamāja, taču tēvs neapgrūtināja sevi pat ar galvas pacelšanu, tāpēc viņš atbildēja: – Jā, ser.

Barons iedzēra malku viskija, liekot Garetam gaidīt, kamēr pats acīmredzot izbaudīja dzeltenās krāsas šķidrums. Beidzot viņš pagriezās un, vēsi palūkojies ar pētošu skatienu, noteica: – Es beidzot esmu atklājis, kā tu varētu būt noderīgs Sentklēru ģimenei.

Garets pārsteigumā satrūkās. – Tiešām, ser?

Tēvs, iedzēris vēl vienu malku, nolika glāzi.

– Jā, patiešām. – Viņš pagriezās un pirmo reizi sarunas laikā paskatījās tieši uz dēlu. – Tu precēsies.

– Ser? – Garets gandrīz vai aizrījās.

– Šovasar, – lords Sentklērs piebilda.

Garets satvēra krēsla atzveltni. Jēziņ, viņam taču bija tikai astoņpadsmit gadu! Viņš bija par jaunu, lai precētos. Un kā ar Kembridžu? Vai viņš vispār drīkstēs tur mācīties, ja būs precējies? Un kur tad viņš liks savu sievu?

Un, lai Dievs žēlīgs, *kura* viņam jāprec?

– Tās būs lieliskas laulības, – barons turpināja. – Līgavas pūrs glābs mūsu finansiālo stāvokli.

– Mūsu finansiālo stāvokli? – Garets nočukstēja.

Lorda Sentklēra skatiens ieurbās dēlā.

– Mēs esam pilnīgi visu ieķīlājuši, – viņš asi pavēstīja. – Pēc gada mēs zaudēsim visu, ko vien var atsavināt.

– Bet... Kā gan?

– Ītona nav lēta, – barons atcirta.

Jā, bet tā nekādā ziņā nevarēja būt *tik* dārga, lai izputinātu ģimeni, Garets izmisumā nodomāja. Tas nevarēja būt tikai viņa vainas dēļ.

– Lai cik ļoti mēs viltos tevī, – sacīja tēvs, – tomēr es neesmu izvairījies no savas atbildības par tevi. Tu esi izglītots kā džentlmenis. Tev ir dots zirgs, apģērbs un jumts virs galvas. Tagad pienācis laiks izturēties kā vīrietim.

– Kura? – Garets nočukstēja.

– Hmm?

– Kura? – Garets ieteicās skaļāk. Kura viņam jāprec?

– Mērija Vintropa, – tēvs strikti atbildēja.

Garets juta, ka nobāl. – Mērija...

– Vrotema meita, – tēvs piebilda.

It kā Garets to jau nezinātu. – Bet Mērija...

– Mērija būs lieliska sieva, – barons turpināja. – Viņa tev ir apsolīta, turklāt tu varēsi viņu pamest laukos, ja vēlēšies pakļautot pa pilsētu kopā ar saviem muļķīgajiem draugiem.

– Bet, tēvs, Mērija...

– Es pieņemu piedāvājumu tavā vietā, – tēvs paziņoja. – Viss jau ir nokārtots. Vienošanās parakstīta.

Garets cīnījās pēc elpas. Tas bija neticami. Vīrieti taču nekādā ziņā nevarēja piespiest apprecēties. Ne jau šajā laikmetā.

– Vrotens vēlētos, lai tas notiktu jūlijā, – tēvs piebilda. – Es viņam teicu, ka mums nav iebildumu.

– Bet... Mērija... – Garets noelsās. – Es nevaru precēties ar Mēriju!

Viena no tēva kuplajām uzacīm uzrāvās līdz matu līnijai.
– Tu vari, un tu to darīsi.

– Bet, tēvs, viņa ir... viņa ir...

– Vientiesīga? – Barons pabeidza teikumu viņa vietā un klusu iesmējās. – Kad viņa gulēs gultā zem tevis, tas vairs nebūs svarīgi. Un tev ar viņu nekā citādi nevajag saistīties. – Viņš piegāja pie dēla, un tagad viņi atradās neērti tuvu. – Vienīgais, kas tev jādara: jāierodas baznīcā. Vai viss ir skaidrs?

Garets neko neatbildēja. Viņš arī neko *nedarīja*. Viņam tik tikko izdevās ievilkt elpu.

Garets pazina Mēriju Vintropu visu savu mūžu. Viņa bija gadu vecāka par Garetu, un abu ģimeņu īpašumi jau vairāk nekā gadsimtu atradās blakus. Bērnībā viņi bija kopā spēlējušies, taču drīz vien kļuva skaidrs, ka Mērijai kaut kas nav kārtībā ar galvu. Garets bija viņas aizstāvis, kad vien ieradās šajā apkaimē; viņš bija līdz asinīm piekāvis ne vienu vien dauzoņu, kurš bija iedomājies apsaukt meiteni vai izmantot viņas piemīlīgo un vienkāršo raksturu.

Taču viņš nevarēja Mēriju *apprecēt*. Viņa bija tik bērnišķīga. Tas būtu grēks. Un, ja arī tas nebūtu grēks, viņš nekad nespētu ar to samierināties. Viņa taču nekad nesapratīs, kam vajadzētu notikt starp abiem, kad viņi būs vīrs un sieva.

Viņš nekad nespētu likties ar Mēriju gultā. Nemūžam.

Garets tikai blenza uz tēvu, nezinādams, ko lai saka. Pirmo reizi mūžā viņam nebija, ko atcirst, nekā asprātīga, ko iebilst.

Viņam nebija neviena vārda. Neviena vārda, ko sacīt šādā brīdī.

– Kā es redzu, mēs viens otru saprotam, – ieteicās barons, smaidīdams par dēla klusēšanu.

– Nē! – Garetam izlauzās viens vienīgs vārds. – Nē! Es to nevaru darīt! – viņš iekliedzās.